

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 244/2025
29.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Самостална трговинска радња и комисион АА ББ, ПР ..., кога заступа пуномоћник Марија Дабић, адвокат из ..., против тужене „UniCredit Bank Srbija“, а.д. Београд, коју заступа пуномоћник Младен Аврамовић, адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3787/22 од 14.06.2023. године, у седници већа одржаној 29.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужене као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужене, изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3787/22 од 14.06.2023. године.

Образложење

Делимичном пресудом Привредног суда у Београду П 7574/2020 од 10.02.2022. године констатовано је да је тужба повучена у погледу захтева за утврђење да је ништава и не производи правно дејство одредба члана 6. став 6.1. тачка (ii) Уговора о кредиту од 01.06.2017. године, која гласи: „Корисник кредита се обавезује да плати следеће накнаде и трошкове: фиксну накнаду за праћење кредита, која ће бити обрачунавана квартално на укупан износ дуговане главнице у моменту доспећа накнаде за праћење, по стопи од 0,30% квартално. Прва накнада доспева за плаћање након истека три месеца од датума пуштања кредита у течај“, и за износ главног дуга од 5.604,78 динара (став I). У ставу II утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 6.1. тачка (i) Уговора о кредиту од 01.06.2017. године, која гласи: „Корисник кредита се обавезује да плати следеће накнаде и трошкове: фиксну једнократну накнаду за обраду кредитног захтева од 2,00% од износа одобреног кредита“.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3787/22 од 14.06.2023. године одбијена је жалба тужене и потврђена делимична пресуда Привредног суда у Београду П 7574/2020 од 10.02.2022. године у ставу II изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила две ревизије, преко пуномоћника Младена Аврамовића и др., адвоката из ..., који су тужену заступали у току поступка и преко новоангажованог пуномоћника Немање Алексића, адвоката из ..., обе по основу одредбе члана 404. ЗПП, због погрешне примене материјалног права, ради разматрања правног питања од општег интереса, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према разлозима другостепене пресуде, цитирана одредба члана 6. став 6.1. тачка (i) Уговора о кредиту од 01.06.2017. године, закљученог између парничних странака, ништава је из разлога што тужилац није био у предуговорној фази упознат са трошковима обраде кредита предвиђеним за наплату наведеном уговорном одредбом. Нижестепени судови су стали на становиште да Понуда и Обавезни елементи уговора од 02.06.2017. године, који су тужиоцу уручени након закључења уговора о кредиту, не представљају испуњење обавезе информисаности клијента о свим трошковима који улазе у обрачун ефективне каматне стопе, а карактер понуде нема ни План отплате кредита уручен тужиоцу. Из наведених разлога је применом одредбе члана 103. ЗОО утврђена ништавост предметне уговорне одредбе.

Одлучујући о дозвољености изјављених ревизија на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеним ревизијама као изузетно дозвољеној, а све у смислу члана 404. став 1. истог прописа, будући да је одлука у свему у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године допуњеног на седници Грађанског одељења од 16.09.2021. године. Насупрот наводима ревидента, одлука је заснована на утврђеној чињеници да је кориснику кредита понуда уручена након закључења уговора о кредиту, а не да је понуда од истог датума као и уговор. Стога не постоји неуједначеност судске праксе на коју се по том основу указује у ревизији тужене.

Како нису испуњени ни други услови за одлучивање о ревизијама тужене као изузетно дозвољеним, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе чл. 404 ст. 2 ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављених ревизија тужене, у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни суд је утврдио да су ревизије тужене недозвољене.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда, донете у парници о спору мале вредности, ревизија није дозвољена. Привредним споровима мале вредности, сходно одредби члана 487. став 1. ЗПП, сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Вредност предмета спора у конкретном случају износи 25.604,78 динара. Следи да против одлуке другостепеног суда донете у предметном привредном спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У складу са изнетим Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. ЗПП.

Председник већа - судија
Татјана Матковић Стефановић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић